

med hatten i hånden, hver gang man har brug for den mindste hjælp.

Jeg tror, vi kunne undgå rigtig mange forskellige problemer og også vold, hvis vi droppede småligheden, og hvis vi sørgede for, at de familier, der i en periode har brug for økonomisk hjælp, fik en hjælp, der var høj nok til, at de både kunne betale huslejen, købe mad hver eneste dag hele måneden og købe nyt tøj til børnene. For noget af det, der er med til at skabe konflikter i hjemmene, er altså, hvis man ikke har penge nok til at få tingene til at hænge sammen. Så ved jeg godt, at der også kan opstå konflikter og vold i rige familier, og der skal vi selvfølgelig også være opmærksomme på, at det er nogle andre virkemidler, der skal sættes ind med dér. Men nogle af de store grupper med udsatte børn er der, hvor regeringen og Dansk Folkeparti går ind og skærer ned, så familierne simpelt hen ikke har penge nok at leve for.

Jeg synes, det kunne være godt, hvis vi en dag kunne få en reel debat om: Hvordan får vi igen en socialpolitik, hvor formålet reelt er at hjælpe, frem for kun at uddele plastre? Det tror jeg ville være den bedste hjælp vi kunne give, frem for kun plastre.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for debatten. Jeg synes, det har været en god debat, som er kommet godt omkring med hensyn til, hvad vi kan gøre for at bekæmpe vold mod børn.

Jeg vil dog også sige, at jeg synes, der har været meget udbredt enighed om behovet for både at sørge for, at voksne tager ansvar, og at der bliver fulgt ordentligt op, når der er en underretning, og om, at vi skal sørge for at forebygge mest muligt. Det er jo også noget af det, vi virkelig har sat fokus på de senere år gennem bl.a. behandlingstilbud til mændene, men også det at få behandlet børnene, der enten har været udsat for vold eller har overværet deres mor blive slået, og så de nye forældrekurser, hvor vi netop tager fat på et meget tidligt tidspunkt.

Derfor vil jeg nøjes med to kommentarer til det, der er blevet sagt under debatten. Den ene er, at jeg skal svare fru Kirsten Brosbøl omkring evalueringen af den såkaldte østrigsmodel. Jeg er bekendt med, at Justitsministeriet vil komme med en evaluering inden årets udgang. Så det må jo være om forholdsvis kort tid, at vi får et bedre kendskab til, hvordan det så er gået med den.

Så vil jeg sige til fru Lotte Thiim Bertelsen, som refererede til Ole Pass' – formanden for socialcheferne – udmeldinger om, at der er problemer i de situationer, hvor forældrene ikke vil samarbejde om en indsats. Jeg tror, fru Lotte Thiim Bertelsen sagde, at der så åbenbart er noget der, der skal rettes op på. Der vil jeg gerne sige, at jeg selvfølgelig ikke mindst på baggrund af Ole Pass' udtalelser har prøvet at finde ud af: Er der noget hold i de kritiske kommentarer, der har været med hensyn til problemer for kommunerne med at sætte ind, hvis forældrene ikke vil samarbejde?

Det er der altså efter min bedste opfattelse ikke noget til hinder for. Lovgivningen er faktisk meget klar på området. Det handler om barnets tarv, det er barnet, der skal sættes i centrum. Det vil altid være hensynet til barnet, der vejer tungest, hvis der er en konflikt mellem barnets og forældrenes interesser. Så min bedste vurdering er, at lovgivningen er, som den skal være med fokus på barnet, men også med handlemuligheder med hensyn til at kunne sætte ind.

Det er jo sådan, at selv om forældrene ikke vil give deres samtykke, har kommunerne rigtig mange muligheder for at sætte ind, og det gælder faktisk hele spektret lige fra undersøgelser til anbringelse uden for hjemmet. Det er simpelt hen ikke rigtigt, når der bliver sagt, at der skal vandfaste beviser for, at barnet har været udsat for vold eller lignende. Det er nok, at der er en åbenbar risiko for, at det vil ske; så er der muligheder for at gribe ind. Det, at kommunerne kan bruge hele spektret, betyder, at man kan gå ud og lave de undersøgelser, som man finder er nødvendige, selv om forældrene ikke vil give deres samtykke til det. Der er jo også som noget nyt mulighed for, at man kan udstede forældre-pålæg og stille nogle krav til forældrene. Der er altså en lang række muligheder for kommunerne for at gribe ind.

Men netop fordi det var formanden for socialcheferne, der var ude med de her meldinger, tog jeg faktisk en debat med landets socialchefer om det på deres nylige årsmøde, for jeg synes, det er nogle meget uheldige signaler at sende, når det rent faktisk er sådan, at lovgivningen giver masser af muligheder for at sætte ind, også når forældrene ikke ønsker at samarbejde.

Det endte med, at formanden for Socialcheferforeningen faktisk har lovet mig at sende nogle konkrete eksempler på, hvad det er, de synes, der mangler i lovgivningen, og jeg venter spændt på at se, hvad det er for nogle eksem-